

Kiezen voor een assistentiewoning bij een woonzorgcentrum //

“HET CONTACT MET MENSEN HOUDT MIJN LEVEN BOEIEND”

Steeds vaker kiezen mensen met een handicap ervoor om te wonen in een assistentiewoning bij een woonzorgcentrum. Zo ook Kris Taverniers. In Triamant Haspengouw woont hij te midden van een goede mix van ouderen, jonge gezinnen en personen met een handicap.

De 47-jarige Kris Taverniers werd geboren met een motorische handicap. Tot zijn 33 jaar woonde hij bij zijn ouders, zonder veel externe ondersteuning. “Voor mijn ouders werd het almaar zwaarder,” zegt Kris. “Mijn vader nam het leeuwendeel van de ondersteuning op. Toen hij ziek werd, besloot ik de stap naar begeleid zelfstandig wonen te zetten. Achteraf gezien net op tijd, want zeven maanden later overleed hij. Ik mag er niet aan denken in welke situatie we terechtgekomen waren als ik toen nog thuis woonde. Eerst woonde ik meer dan elf jaar met ondersteuning van Ado Icarus Gingelom. Ik voelde me gelukkig. Ik woonde in een kangoerewoning van een sociale huisvestingsmaatschappij. De bovenverdieping werd verhuurd aan mensen die

bereid waren een handje toe te steken. Dat ging goed. Tot ik een persoonsvolgend budget (PVB) kreeg en het contract met Ado Icarus herbekeken werd. Geen kwaad woord over Ado Icarus en alle mensen die er werken, maar het aanbod via de voucher strookte niet helemaal met mijn wensen. Ik zou nauwelijks budget overhouden voor mijn hobby. Ik ben namelijk een grote fan van STVV, het voetbalelftal van Sint-Truiden.”

MIX VAN MENSEN

“Ik zocht en vond een alternatief bij Triamant Haspengouw in Velm. Ik woon hier nu bijna vier jaar in een assistentiewoning bij het woonzorgcentrum. Er zijn tien assistentiewoningen voorbehouden voor mensen met een PVB. Met een

oproepknop kan ik dag en nacht iemand oproepen. Het zijn medewerkers van het woonzorgcentrum die dan komen. Dat is ideaal. Ik heb immers relatief weinig ondersteuning nodig: voor het toilet en voor het slapengaan, maar dat is het zowat. Weet je, in Gingelom was ik meer geneigd om ondersteuning te vragen, gewoon omdat die zo dichtbij was. Nu ben ik meer op mezelf aangewezen en ik voel me daar goed bij. Ik ben zelfstandiger dan vroeger. Er is trouwens ook een wooncoach voor de assistentiewoningen, bij wie we terecht kunnen met allerlei vragen.

In Triamant heb ik contact met de andere bewoners met een handicap, maar ook met de ouderen en met revaliderende patiënten in de assistentiewoningen. We

© foto: Erkens Filip

komen elkaar elke dag tegen. We praten met elkaar en helpen elkaar. Die mix van mensen vind ik heerlijk. Op het domein van Triamant wonen ook jonge gezinnen. Dat is aangenaam. Het heeft meegepeeld in mijn beslissing om hierheen te verhuizen.

Ik houd overigens nog altijd contact met mijn burens en medebewoners van vroeger bij Ado Icarus. Het is nauwelijks drie kilometer hiervandaan. Bij mooi weer ga ik met de elektrische rolwagen, bij slecht weer kies ik voor aangepast vervoer. Dankzij die vele contacten houd ik mijn leven boeiend. Ik voel me goed onder de mensen en ik weet dat ik iets betekenen voor hen. Ik ben nogal sterk in informatica. Hoeveel mensen ik al geholpen heb met de Covid Safe App op hun

smartphone te installeren! En als iemand geen smartphone heeft, zorg ik voor een papieren bewijs. Ja, ik help graag mensen. Voor mij is dat maar een kleintje en ik voel dat ook Triamant het op prijs stelt als ik zulke klussen op mij neem.”

MET DE GLIMLACH

“Ik herinner me dat ik zenuwachtig was toen ik naar Triamant verhuisde. Zouden de bewoners me wel accepteren? Bij wie zou ik terechtkomen? Maar dat is zeer goed verlopen. Ik ben sociaal en ik had me voorbereid. Ik had vooraf gelezen hoe de ouderen hier wonen. De contacten zijn hartelijk. Ik heb het wel moeilijk gehad tijdens de eerste covidgolf. Veel oudere bewoners zijn toen overleden. Dat was hartverscheurend.

Als ik door de gang rij, is er altijd wel iemand die zwaait of een goedendag zegt. Of ze vragen me een handje te helpen bij het juist zetten van hun televisie of zo. 's Middags eet ik samen met de andere bewoners van de assistentiewoningen. Dat is mijn vrije keuze. Ik kan ook zelf iets bereiden, iets laten brengen of uit eten gaan. Maar ik kies voor het contact met mijn medebewoners. Om dezelfde reden neem ik bijna elke dag deel aan de namiddagactiviteiten in de polyvalente zaal.

Maar mijn grootste hobby blijft STVV. Ik ga kijken naar alle thuiswedstrijden en naar zoveel mogelijk uitwedstrijden. Zolang mijn budget dat toelaat. STVV is een familiale club en ik ken er veel mensen. Enkele jaren geleden hebben ze me gevraagd of ik als steunpunt wou optreden voor supporters met een handicap. De club staat open voor onze vragen. Voor thuiswedstrijden zijn er goede afspraken, maar elke uitwedstrijd is anders. Ik heb geregeld een videochat met de club om alles in goede banen te leiden, zodat alle supporters optimaal kunnen genieten van elke wedstrijd. Sport is mijn leven. Als er op televisie een balletje beweegt – van een tennisbal tot een voetbal – dan heb ik het gezien!

Daarnaast ben ik bestuurslid bij Alin vzw. Al mijn engagementen neem ik met de glimlach op. Ik haal er veel voldoening uit. Zolang het fysiek lukt, doe ik het met veel plezier!” *

WONEN IN EEN WOONZORGCENTRUM?

Als persoon met een handicap kan je inderdaad in een woonzorgcentrum of assistentiewoning (serviceflat) wonen. In een assistentiewoning verblijven personen die nog zelfstandig zijn en voor wie zorg op maat wordt aangeboden. Neemt de zorgbehoefte toe, dan kan de persoon een beroep doen op extra assistentie. In een woonzorgcentrum hebben de mensen meestal permanente zorg en hulp nodig, waarvoor er meer personeel aanwezig is.

Met je PVB kan je de kosten voor zorg en ondersteuning betalen. De woon- en leefkosten (zoals de huur van de kamer, de maaltijden, doktersbezoeken, de bijdrage voor verbruik van elektriciteit en gas) kunnen niet met het PVB worden terugbetaald. Hiervoor betaal je met eigen middelen, maar je kan wel de Integratietegemoetkoming of de Inkomensvervangende tegemoetkoming van de federale overheid gebruiken.

“Voor sommige personen met een handicap is dat een goede optie,” zegt Caroline Callens van Alin vzw. “Zo hebben we voor een 25-jarige jongeman, die niet aardde bij de vergunde zorgaanbieder, een plek gevonden in een woonzorgcentrum in Oudenaarde. Het leeftijdsverschil vond die jongen zelf geen probleem. De woonassistent biedt ondersteuning bij het wonen, de woon- en leefkosten zijn voor zijn eigen rekening, maar binnen zijn PVB houdt hij meer ruimte over voor individuele ondersteuning op maat. Die jongeman verblijft daar nu al een tijdje en hij voelt zich gelukkig.

Ook in Gent hebben we goede ervaringen. Een jongen met ASS woonde vroeger in een studio, maar dat lukte absoluut niet goed. Vandaag woont hij in een assistentiewoning van i-Mens. Hij bloeit helemaal open.

Deze mogelijkheden zijn nog weinig bekend, ook bij de woonzorgcentra. Maar ze bieden wel degelijk interessante opties voor sommige personen.”

